

**N. K. KRUPSKAJA ja V. I. LENIN
M. A. ULJANOVALLE**

2/VII.

Rakas Maria Aleksandrovna, toissa päivänä saimme kirjeen Manjashalta ja eilen Teiltä. Kuinka olenkaan iloinen! Kunpa nyt vain vapauttaisivat pikemmin Anjan. Syleilen teitä hellästi, rakkaani. Se vain on paha, että teidän kummankin terveys on huono. Teidän pitää ehdottomasti levähtää — tärkeintä on päästä hengittämään raitista ilmaa, Kiev on sittenkin kaupunki. Pohjoisessa kesä on vain huono — äitini on viettämässä kesää tuttaviansa luona Pietarin lähistöllä ja valittaa, että siellä on hyvin kylmää ja sateita. Maalla M. T:n luona on luultavasti kaikki edellytykset lepoa varten.

Mekin lepäämme nykyisin. Annoimme pois talomme ja siitä olen hyvin mielissäni, sillä siivoukseen ja taloudenhoitoon meni koko päivä. Kyllästyin siihen kovasti, kun sen kaiken hyörinän keskellä, joka meillä toisinaan on, täytyi aina ajatella taloutta. Jos menit kävelemään, saatoit jäädä ilman maitoa; ellet noussut ylös kello 7, sait mennä ostamaan lihan kaupungista j.n.e. Ja talvella oli kylmäkin. Nyt järjestämme olomme paremmin. Yleensä haaveksin nyt syksystä, aion ryhtyä vakavasti työhön. Mietiskelen kaikenlaisia keinoja vapautuakseni alituisesta hyörinästä, joka uuvuttaa hirveästi. Nykyisin olemme Lausannessa. On kulunut jo viikonpäivät siitä, kun pääsimme lähtemään Genevestä ja lepäämme sanan täydessä merkityksessä. Toimet ja huolet jätimme Geneveen ja täällä nukumme 10 tuntia vuorokaudessa, uimme, kävelemme — Volodja ei lue kunnolleen edes lehtiä, otimme yleensä mukaan mahdollisimman vähän kirjoja ja nekin lähetämme huomenna lukemattomina takaisin Geneveen, mutta itse panemme

kello 4 aamulla repun selkäämme ja lähdemme pariaksi viikoksi vuoristoon³⁵⁹. Menemme Interlakiin ja sieltä Luzerniin, luemme Bädakeriä ja suunnittelemme tarkoin matkamme. Viikossa olemme jo huomattavasti „tointuneet”, jopa saaneet terveen ulkonäönkin. Talvi oli niin uuvuttava ja hermot kuuluivat niin, ettei kuukauden lepo ole synti, vaikka omatunto alkaakin jo soimata minua. Sää vain on jotenkin epäilyttävä, sadetta ei ole, mutta on jotenkin sumuista. Enempää ei elämästämme ole toistaiseksi mitään kirjoitettavaa. Minä ja Volodja olemme sopineet siitä, ettemme puhu mistään töistä, sillä ei työ tekemällä lopu, emme puhu emmekä mikäli mahdollista myöskään ajattele asioita.

Manjashalle kirjoitan luultavasti tänään illalla. Syleilen teitä hellästi, rakkaani, ja suutelen lämpimästi.

Teidän *Nadja*

Rakas äiti! Lisään tähän pikaisesti pari sanaa. Manjashalle parhaimmat terveiseni, onnittelen vapautuksen johdosta. Sinun pitää ehdottomasti levätä kesällä. Koettaa päästä jonnekin luonnon helmaan. Me ulkoilemme ja lepäämme mainiosti. Syleilen sinua hellästi.

Sinun *V. Uljanov*

Kirjoitettu heinäkuun 2 p:nä 1904

Lähetetty Lausannesta Kieviin

Julkaistu ensi kerran v. 1929

*„Proletarskaja Revoljutsija”
aikakauslehdessä 11. numerossa*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan